

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: A. H., narozen
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2017, č. j. JMK 116895/2017, sp. zn. S-JMK 106205/2017/OD/VW

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 16. 10. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2017, č. j. JMK 116895/2017, sp. zn. S-JMK 106205/2017/OD/VW (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání

žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 5. 2017, č. j. ODSČ-90381/15-69, sp. zn. ODSČ-90381/15-SOB/VSPR (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).

2. Výrokem I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017, tím, že jako provozovatel vozidla tov. značky, reg. značky, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, přičemž jako zjištěné porušení pravidel silničního provozu označil správní orgán prvního stupně neoprávněné zastavení, které bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v dne 12. 1. 2014 v 9:55 hodin. Došlo tedy k porušení povinnosti dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
3. Výrokem II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla tov. značky, reg. značky, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, přičemž jako zjištěné porušení pravidel silničního provozu označil správní orgán prvního stupně neoprávněné zastavení, které bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v dne 24. 3. 2014 v 10:20 hodin. Došlo tedy k porušení povinnosti dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
4. Výrokem III. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zastaveno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vedeném proti žalobci dle § 125f odst. 1 zákona o silničním, kdy jako provozovatel vozidla tov. značky, reg. značky, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu neměl nezajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, přičemž jako zjištěné porušení pravidel silničního provozu označil správní orgán prvního stupně neoprávněné stání, tedy porušení povinnosti dle § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v dne 23. 1. 2014 v 12:15 hodin.
5. Žalobci byla uložena za správní delikty popsané ve výroku I. a II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že jeho protiprávní jednání pro prekluzi již nemělo být projednáno, neboť jej bylo možné projednat pouze v jednoleté lhůtě ode dne spáchání, což je nutné analogicky dovozovat z § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání správních deliktů (dále jen „zákon o přestupcích“). Ve znění účinném ke dni spáchání údajných správních deliktů § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ani § 125e odst. 5 stejného nestanovovaly lhůtu k projednání přestupku provozovatele vozidla, který je fyzickou osobou nepodnikající. Z napadeného rozhodnutí

pak není zřejmé, podle jakého znění zákona o silničním provozu bylo rozhodováno, a ani proč byla aplikována úprava, která se na daný případ nevztahuje. Žalobce měl rovněž za to, že by k prekluzi došlo i podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), neboť ten stanovuje tříletou objektivní preklusivní lhůtu ode dne spáchání, která měla uplynout dne 12. 1. a 24. 3. 2017 (rozhodnutí žalovaného doručeno až dne 14. 8. 2017). Žalobce sice uznal existenci § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, který vylučuje, aby došlo k prekluzi (nyní k promlčení) dříve, než podle předchozí právní úpravy, avšak dodal, že dané ustanovení považuje za protiústavní, v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

7. Dále žalobce namítal nezákonnost uložené pokuty a nepřezkoumatelnost její výměry, neboť se správní orgán prvního stupně nijak nezabýval zákonnými kritérii uvedenými v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu či v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Okolnosti případů a jejich závažnost nebyly správním orgánem při stanovování výše sankce nijak zohledněny. Rovněž měl za to, že správní orgán prvního stupně pochybil, když při stanovování výše sankce nezohlednil a ani ve svém rozhodnutí neuvedl jako referenční hledisko svou rozhodovací praxi. V souvislosti s výší udělené pokuty měl správní orgán prvního stupně dle názoru žalobce v jeho prospěch zohlednit nestandardní délku stíhání, která nebyla způsobena jednáním žalobce.
8. V dalším souboru námitek žalobce napadal výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Prvně měl za to, že ve výroku nejsou obsaženy všechny skutkové okolnosti nezbytné k závěru, že došlo k naplnění skutkové podstaty správních deliktů, které jsou žalobci kladeny za vinu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, a ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015-41). Z výroku totiž nelze zjistit, že vozidlo žalobce zastavilo na chodníku, a nelze tak dovodit porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. Dále z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemá být zřejmé ani to, zda údajné porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu, a nelze tak dovodit splnění znaku skutkové podstaty dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Z výroku zároveň nelze zjistit, kdy a kde mělo k údajným správním deliktům dojít, neboť z něj vyplývá toliko údaj o čase a místě, kdy a kde se Městská policie Brno o spáchání údajného správního deliktu dozvěděla. Podle názoru žalobce výrok rozhodnutí prvního stupně trpí rovněž nedostatkem právní kvalifikace, neboť v něm absentuje odkaz na ustanovení, které obsahovalo zákonná kritéria pro výměru sankce (§ 125e odst. 2 zákona o silničním provozu), a ve výroku III. rovněž chybí ustanovení, podle kterého bylo řízení v tomto skutku zastaveno. Žalobce rovněž namítl, že místo správního deliktu ze dne 24. 3. 2014 je stanoveno nedostatečně určitě, neboť se na této adrese nepochybně nachází též parkovací místo (místa), pro které je parkování na chodníku dovoleno, a dále se zde nachází vjezd do budovy, který jistě není chodníkem. Poslední vadu výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce spatřoval v překročení pravomoci správního orgánu prvního stupně v tom, že mu výrokem závazně určil, jakým způsobem má pokutu a náklady řízení uhradit.
9. V následujícím souboru námitek žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nedostatek důvodů, v souvislosti s čímž správnímu orgánu prvního stupně vytýkal, že pouze paušálně konstatoval, že údajné porušení pravidel v obou případech nemělo za následek dopravní nehodu, aniž uvedl, jak k takovému závěru dospěl a na základě jakých podkladů. Správní orgán prvního stupně měl dále pouze uvést,

že se v obou případech jednalo o zastavení vozidla, aniž se zabýval legální definicí tohoto pojmu dle § 2 písm. o) zákona o silničním provozu, a aniž toto ustanovení byť alespoň zmínil ve svém rozhodnutí. Za nepřezkoumatelné považoval žalobce též „odůvodnění“ naplnění materiální stránky přestupku, kam správní orgán prvního stupně po výtce žalovaného, že se materiální stránkou musí zabývat, pouze zkopíroval obecnou pasáž, kterou používá ve všech svých rozhodnutích v podobných věcech. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tudíž považoval též za šablonovité.

10. Oba správní orgány dle žalobce nijak neprokázaly to, že by se v posuzovaných případech skutečně jednalo o chodník, neboť nebylo jako důkaz ani v jednom případě provedeno příslušné rozhodnutí silničního úřadu o tom, že právě ta část pozemní komunikace, kde vozidlo zastavilo, byla úřadem jako chodník určena. Údaje z pasportu nemají dle mínění žalobce žádnou váhu. Z obou rozhodnutí správních orgánů také není možné zjistit, podle jakého znění předmětných právních předpisů bylo rozhodováno.
11. Na závěr žalobce namítl rozpor skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Poukázal na to, že Krajský soud v Ostravě podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a navrhl, aby zdejší soud řízení o této žalobě přerušil, dokud Ústavní soud o předmětném návrhu nerozhodne.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný v rámci svého vyjádření ze dne 3. 1. 2018, které zdejšímu soudu došlo dne 5. 1. 2018, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K samotným žalobním námitkám uvedl následující.
13. Nejprve upozornil na skutečnost, že žalobce podal blanketní odvolání a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43 uvedl, že úkolem správního soudnictví není nahrazovat řízení před správním orgánem. Dle názoru žalovaného účastník správního řízení nemůže svou liknavost zhojit až v soudním řízení.
14. Uvedl, že dle svého mínění plně respektuje čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, a s odkazem na § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky konstatoval, že postupoval při posouzení možného zániku odpovědnosti v nyní projednávané věci správně.
15. Považoval odůvodnění výše pokuty za zcela dostatečné, když správní orgán prvního stupně uvedl, že sankce byla snížena na střed zákonné sazby z důvodu zastavení jednoho ze tří řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
16. Údaje o tom, že jednání nemělo na základě dopravní nehody, nepředstavují náležitost výroku rozhodnutí správního orgánu. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je přesně uvedeno místo, datum, čas i druh spáchání správního deliktu majícího znaky přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-35). Dle názoru žalovaného byla ve výroku rozhodnutí prvního stupně uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o uložení pokuty, a obdobně nespatořoval překročení pravomoci správního orgánu prvního stupně v tom, že do výroku jeho rozhodnutí uvedl platební údaje.

17. Ze spisové dokumentace, ze které při posuzování případu žalovaný vycházel, vyplývá, že k nehodě nedošlo. Správní orgán prvního stupně také dostatečným způsobem prokázal, že vozidlo stálo na chodníku, když je na fotodokumentaci jasně vidět stavební úprava (zvýšený obrubník) a součástí správního spisu je i snímek pasportního informačního systému Brněnských komunikací.
18. Povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není dle mínění žalovaného v rozporu s Ústavou, o čemž ostatně svědčí judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32).

IV. Replika

19. V replice ze dne 27. 8. 2019, doručené zdejšímu soudu dne 28. 8. 2019, žalobce zopakoval a argumentačně rozvedl některé námitky uvedené již v žalobě (tj. nepřezkoumatelnost úvah o výši uložené pokuty a vady výroku) a reagoval na výtky žalovaného, že námitky uplatnil až v žalobě. Na podporu svého tvrzení, že místo přestupku ze dne 24. 3. 2014 je stanoveno nedostatečně určitě, neboť se zde nachází též místa, pro které je parkování na chodníku dovoleno soudu předložil důkazní prostředky, a to snímky předmětného místa („.....,.....“) se nachází vyznačená parkovací místa.

V. Ústní jednání

20. Ve věci proběhlo dne 29. 8. 2019 jednání před Krajským soudem v Brně, a to pouze za účasti žalovaného, žalobce a jeho právní zástupce se bez omluvy na jednání nedostavili (zdejší soud totiž sdělení žalobce v replice zaslané soudu pouhý jeden den před nařízením jednáním, že „[...] *ve věci soubhlasí s rozhodnutím bez jednání*“, nepovažuje za řádnou omluvu).
21. Po shrnutí obsahu soudního spisu a sdělení žalovaného, že setrvává na obsahu svých písemných podání, přistoupil soud k dokazování. V rámci tohoto provedl jako důkaz pouze fotografie, resp. snímky obrazovky pořízené žalobcem z internetových stránek Mapy.cz, přiložené k jeho replice k vyjádření žalovaného.
22. Na závěr jednání žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

VI. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl po nařízeném soudním jednání, neboť žalobce nejprve vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas, a pro provádění důkazů.
24. Ze spisu vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné, skutečnosti. Správnímu orgánu prvního stupně bylo dne 14. 5. 2014 Městskou policií Brno oznámeno postoupení spisového materiálu č. j. MP-00213/08D-14 jako podkladu pro zahájení správního řízení, přičemž tento obsahoval oznámení přestupku a související fotodokumentaci. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že vozidlem tovární značky, registrační značky, dne 12. 1. 2014 v 9:55 hod. v, neznámá osoba nedodržela

pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že neoprávněně užila chodníku pro chodce (dále též „první přestupek“).

25. Správní orgán prvního stupně zaslal dle § 125h zákona o silničním provozu žalobci jakožto provozovateli vozidla výzvu ze dne 15. 5. 2014 k uhrazení určené částky nebo ke sdělení údajů totožnosti řidiče vozidla v době spáchání prvního přestupku, a to ve lhůtě do 15 dnů od doručení. Žalobce písemně prostřednictvím svého zástupce v řízení před správním orgánem (společnosti FLEET CONTROL, s.r.o.) oznámil, že v předmětný den měl provozované vozidlo zapůjčené pan P. T. (dále též „sdělený řidič 1“), a uvedl adresu jeho trvalého pobytu (viz č. l. 10 správního spisu). Správní orgán prvního stupně z registru obyvatel zjistil, že sdělený řidič 1 dne 14. 6. 2014 zemřel (viz č. l. 13 správního spisu).
26. Správnímu orgánu prvního stupně bylo dne 5. 6. 2014 Městskou policií Brno oznámeno postoupení spisového materiálu č. j. MP-02497/13D-14 jako podkladu pro zahájení správního řízení, přičemž tento obsahoval oznámení přestupku a související fotodokumentaci. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že vozidlem tovární značky, registrační značky, dne 23. 1. 2014 v 12:15 hod. v,, neznámý pachatel nedodržel pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že zaparkoval a stál s motorovým vozidlem v pěší zóně mimo vyznačené parkoviště (dále též „druhý přestupek“).
27. Správní orgán prvního stupně zaslal dle § 125h zákona o silničním provozu žalobci jakožto provozovateli vozidla výzvu ze dne 10. 6. 2014 k uhrazení určené částky nebo ke sdělení údajů totožnosti řidiče vozidla v době spáchání druhého přestupku, a to ve lhůtě do 15 dnů od doručení. Žalobce písemně prostřednictvím svého zástupce v řízení před správním orgánem oznámil, že v předmětný den měl provozované vozidlo zapůjčené pan V. K. (dále též „sdělený řidič 2“), a uvedl adresu jeho trvalého pobytu, avšak nikoliv datum narození (viz č. l. 20 správního spisu).
28. Správnímu orgánu prvního stupně bylo dne 26. 8. 2014 Městskou policií Brno oznámeno postoupení spisového materiálu č. j. MP-04161/01D-14 jako podkladu pro zahájení správního řízení, přičemž tento obsahoval oznámení přestupku a související fotodokumentaci. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že vozidlem tovární značky, registrační značky, dne 24. 3. 2014 v 10:20 hod. v,, neznámý pachatel nedodržel pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že neoprávněně užil chodníku pro chodce (dále též „třetí přestupek“).
29. Správní orgán prvního stupně zaslal dle § 125h zákona o silničním provozu žalobci jakožto provozovateli vozidla výzvu ze dne 27. 8. 2014 k uhrazení určené částky nebo ke sdělení údajů totožnosti řidiče vozidla v době spáchání třetího přestupku, a to ve lhůtě do 15 dnů od doručení. Žalobce písemně prostřednictvím svého zástupce v řízení před správním orgánem oznámil, že v předmětný den měl provozované vozidlo zapůjčené pan M. Z. (dále též „sdělený řidič 3“), a uvedl adresu jeho trvalého pobytu (viz č. l. 10 správního spisu). Správní orgán prvního stupně z registru obyvatel zjistil, že sdělený řidič 3 dne 16. 8. 2014 zemřel (viz č. l. 32 správního spisu).
30. Správní orgán prvního stupně poté přistoupil k odložení projednávaných věcí prvního, druhého i třetího přestupku, neboť do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

31. Následně správní orgán prvního stupně vydal dne 19. 6. 2015 pod č. j. ODSČ-90381/15-37, sp. zn. ODSČ-90381/15-LA/V příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání tří správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a to v souvislosti s tím, že nezajistil, aby při užití jeho vozidla byly na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, přičemž jako předmětné porušení pravidel bylo označeno porušení povinností popsanych v oznámení prvního, druhého a třetího přestupku. Za toto správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto příkazu podal dne 24. 6. 2015 žalobce prostřednictvím svého zástupce v řízení před správními orgány odpor.
32. Dne 26. 8. 2015 správní orgán prvního stupně zaslal žalobci výzvu k seznámení a vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval.
33. Správní orgán prvního stupně dne 10. 2. 2016, č. j. ODSČ-90381/15-49, sp. zn. ODSČ-90381/15-SOB/VSPR vydal původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým stanovil, že žalobce spáchal tři správní delikty dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
34. Proti původnímu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce v řízení před správním orgánem dne 12. 2. 2016 odvolání. Na základě tohoto žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 4. 2017, č. j. JMK 55101/2017, sp. zn. S-JMK 49505/2017/OD/Př, původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání s tím, že (i) v odůvodnění zrušeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně neuvedl, jaké důkazy provedl, že (ii) výrok II. původního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je neurčitý, že (iii) ze spisového materiálu nevyplývá, že by se v případě výroku II. skutečně jednalo o neoprávněné stání, a že (iv) se správní orgán prvního stupně jinak nevěnoval hodnocení materiální stránky správních deliktů, a uložil mu tyto zjištěné vady napravit.
35. Následně byly do správního spisu ve věci prvního přestupku doplněny mapové podklady zachycující přesnou polohu předmětného vozidla dle fotodokumentace pořízené Městskou policií Brno a snímek pasportního informačního systému Brněnských komunikací, kde je předmětné místo označeno jako „obrusná vrstva chodníku“ (viz č. l. 63 správního spisu). Stejně tak ve věci třetího přestupku byl do správního spisu vložen snímek pasportního informačního systému Brněnských komunikací, kde je místo, kde stálo předmětné vozidlo žalobce označeno jako „obrusná vrstva chodníku“ (viz č. l. 64 správního spisu).
36. Dne 3. 5. 2017 správní orgán prvního stupně zaslal žalobci vyrozumění o provedení dokazování mimo ústní jednání spolu s výzvou k seznámení a vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce na toto nijak nereagoval a na dokazování mimo ústní jednání se nedostavil.
37. Správní orgán prvního stupně dne 22. 5. 2017 vydal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým stanovil, že žalobce spáchal dva správní delikty dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (ve věci prvního a třetího přestupku), ve vztahu k jednomu správnímu deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (ve věci druhého přestupku) řízení zastavil. V souvislosti s tímto mu uložil pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

38. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce blanketní odvolání ze dne 16. 6. 2017. Předmětné odvolání ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě nedoplnil.
39. Na základě podaného odvolání žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v celém rozsahu včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zákonné a odvolání zamítl.

A. PREKLUZE

40. Žalobce nejprve namítal, že v přezkoumávané věci došlo k zániku odpovědnosti za správní delikty provozovatele vozidla a vytýkal správním orgánům, že z napadeného rozhodnutí v souvislosti s tímto není zřejmé, podle jakého znění zákona o silničním provozu bylo rozhodováno, a ani proč byla aplikována úprava, která se na daný případ nevztahuje.
41. Mezi stranami přitom není sporné, že v nyní posuzované věci došlo k deliktním jednáním nezjištěného řidiče (na nějž jsou navázány správní delikty žalobce) dne 12. 1. 2014 a 24. 3. 2014.
42. Krajský soud konstatuje, že zákon o silničním provozu ve znění účinném do 6. 11. 2014 skutečně neobsahoval výslovnou úpravu prekluzivní lhůty pro správní delikty fyzických osob. Obsahoval toliko prekluzivní lhůtu u správních deliktů právnických osob, a to v § 125e odst. 3, podle kterého *„odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* Ustanovení § 125e odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích pak v této době stanovovalo, že *„[n]a odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d“.*
43. Teprve s účinností od 7. 11. 2014 byla novelou zákona o silničním provozu (provedenou zákonem č. 230/2014 Sb.) výslovně upravena i prekluzivní lhůta správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu i u fyzických osob nepodnikajících, a to tak, že v § 125e odst. 5 věta za středníkem zákona o silničním provozu byl „§ 125d“ nahrazen „§ 125f“. Ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikty právnických osob se tak od této doby výslovně použilo i na správní delikty nepodnikajících fyzických osob podle § 125f zákona o silničním provozu.
44. Žalobce přitom svou námitku promlčení (prekluze) opíral právě o skutečnost, že konkrétní prekluzivní lhůta posuzovaného správního deliktu nebyla v dané době výslovně upravena; dovozoval, že v takovém případě je nutné analogicky přihlídnout k délce prekluzivní lhůty u přestupků, jež činila jeden rok. A dlužno dodat, že tento názor zastávala také metodika Ministerstva dopravy č. j. 8/2013- 160/OST/5, svůj odraz nalezl i v několika rozhodnutích správních soudů (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 3. 2017, č. j. 62 A 205/2015-44).
45. Již v zásadě ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu ovšem tento názor nepřejala. Nejvyšší správní soud totiž uvedení odkazu na § 125d v § 125e odst. 5 věta za středníkem zhodnotil jako zjevnou chybu v textu zákona, která byla zákonem č. 230/2014 Sb. toliko napravena. K tomu lze například uvést znění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 3 As 46/2017-40: *„Smyslem části poslední věty za středníkem v § 125e odst. 5 silničního zákona je (a vždy bylo) vztáhnout pravidla o odpovědnosti právnických osob i na*

fyzické osoby nepodnikající, dopustily-li správního deliktu podle silničního zákona. Jediným ustanovením v celém silničním zákoně, které upravuje právě takový typ protiprávního jednání nepodnikajících fyzických osob, byl a je § 125f. Pokud tedy § 125e odst. 5, in fine silničního zákona ve znění před novelou nelogicky odkazoval na § 125d, šlo o zjevnou chybu a ve skutečnosti měl odkaz mířit k § 125f.”

46. Obdobným způsobem se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20, ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 346/2016-56, nebo ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28.
47. V posledně zmíněném rozsudku mj. uvedl, že „Nejvyšší správní soud úvodem nepopírá, že právní úprava lhůty zániku odpovědnosti obsažená v silničním zákoně ve znění účinném před Novelou (zákon č. 230/2014 Sb. – pozn. soudu) byla značně nejasná a působila nejednotnost v rozhodování správních orgánů i soudů. Ustanovení § 125e odst. 5 silničního zákona v této době uvádělo, že [n]a odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d. Věta za středníkem tedy upravovala zánik odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby za správní delikty podle § 125d, kterých se ale mohly dopustit kromě právnických osob jen podnikající fyzické osoby (viz nadpis § 125d Správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob). Text § 125e odst. 5 tak zmínkou o § 125d vytvářel v souvislosti s nepodnikajícími fyzickými osobami mylný dojem, že i taková osoba se může dopustit deliktu podle § 125d. Takový výklad je však nepřijatelný, neboť odporuje jak nadpisu, tak samotnému obsahu § 125d silničního zákona. V opakovaně zmiňované Novele silničního zákona, účinné ode dne 7. 11. 2014, tedy po spáchání obou sporných správních deliktů, změnil zákonodárce v poslední větě ustanovení § 125e odst. 5 za středníkem původní zmínku o § 125d na § 125f. Tento krok v důvodové zprávě okomentoval jako legislativně technickou úpravu. Zdejší soud tento postup zákonodárce nahlíží jako nápravu zjevné chyby v psaní, protože odkaz v § 125e odst. 5 měl od počátku mířit právě k § 125f silničního zákona. Toto ustanovení totiž upravuje právě delikty právnických a fyzických osob bez rozlišení toho, zda podnikají, nebo ne. [...] Lze tak konstatovat, že smyslem části poslední věty za středníkem v § 125e odst. 5 silničního zákona je a vždy bylo vztáhnout pravidla o odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby nepodnikající, které se dopustily správního deliktu podle silničního zákona. Jediným ustanovením v celém zákoně, které upravuje právě takový typ protiprávního jednání fyzických osob nepodnikajících, byl a je § 125f. I když tedy § 125e odst. 5 silničního zákona ve znění před Novelou nelogicky odkazoval na § 125d, šlo o překlep a ve skutečnosti měl (v úmyslu) odkaz mířit k § 125f. [...] Soud tedy shrnuje, že původní odkaz na § 125d již na první pohled postrádal smysl a lze logicky dovodit, že zákonodárce chtěl ve skutečnosti odkázat na § 125f. Krom toho, což považuje zdejší soud za stěžejní, je třeba dát stěžovateli za pravdu i v tom, že není ani z věcných důvodů namístě, aby pachatel tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu. Proto se v této věci neměla užít analogie ve vztahu k § 20 odst. 1 přestupkového zákona, jak nesprávně učinil krajský soud, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle silničního zákona.“
48. Stejně tak lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 346/2016-56, v něm obdobně uzavřel, že „[p]ůvodní odkaz na § 125d zákona o silničním provozu byl formálně nesmyslný již na první pohled, a lze logicky dovodit, že

zákonodárce chtěl ve skutečnosti odkázat na § 125f zákona o silničním provozu. Krom toho (což je důležitější) není ani z věcných důvodů namístě, aby pachateli tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti (odpovídající lhůtě podle zákona o přestupcích): popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu. Proto se v této věci neměla užít analogie ke lhůtě podle přestupkového zákona, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu.“

49. Lze tedy shrnout, že užití analogie ve vztahu k § 20 odst. 1 zákona o přestupcích není naprosto namístě. Na zánik odpovědnosti provozovatele vozidla bylo i před účinností zákona č. 230/2014 Sb. nutno analogicky aplikovat prekluzivní lhůtu stanovenou v § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Odpovědnost žalobce za správní delikty tudíž mohla zaniknout až tehdy, pokud by správní orgán prvního stupně nezahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do čtyř let ode dne, kdy byl spáchán.
50. Přestupky nezjištěného řidiče (a tedy i správní delikty žalobce) byly spáchány dne 12. 1. 2014 a 24. 3. 2014. Správní orgán prvního stupně se o nich dozvěděl na základě oznámení Městské policie Brno ze dne 14. 5. 2014 a 26. 8. 2014, a správní řízení zahájil (doručením příkazu) dne 24. 6. 2015, následně dne 22. 5. 2017 vydal rozhodnutí, které žalovaný potvrdil svým rozhodnutím ze dne 14. 8. 2017. Lze proto podpořit názor žalovaného, že v daném případě nedošlo k zániku odpovědnosti za správní delikty, neboť řízení o nich bylo zahájeno ve lhůtě dvou let ode dne, kdy se správní orgán o spáchání tehdy správních deliktů dozvěděl (24. 6. 2015), a byly projednány do čtyř let od jejich spáchání (14. 8. 2017).
51. V uvedeném případě je proto i bezpředmětné, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani z rozhodnutí žalovaného nebylo na první pohled zřejmé, dle jakého znění právní úpravy bylo rozhodováno, jelikož za všech relevantních znění § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu obsahoval vlastně odkaz na § 125f stejného zákona, tedy ustanovení upravující správní delikt provozovatele vozidla jakožto fyzické osoby nepodnikající. Předmětné pochybení správních orgánů tak nemohlo mít žádného dopadu do veřejných subjektivních práv žalobce.
52. Výše přednesené závěry se přitom uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu v účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a s ním souvisejících zákonů, neboť nová právní úprava není pro žalobce příznivější (viz již shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 46/2017-40).
53. Zákon o odpovědnosti za přestupky nabyt účinnosti dne 1. 7. 2017, přičemž stejného dne se stal účinným i související zákon č. 183/2017 Sb. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na § 125e a § 127f zákona o silničním provozu, kdy v případě § 125e mj. vypustil ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o právnické nebo fyzické osobě a správním deliktu, ale o provozovateli vozidla a přestupku. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a možné sankce.
54. Dle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost za přestupek zaniká nejdéle uplynutím tří let ode dne jeho spáchání, byla-li související promlčení doba přerušena. K danému přerušení v posuzovaném případě došlo, neboť dle § 32 odst. 2 písm. a) se promlčení doba přerušuje oznámením o zahájení řízení, za což je považováno i doručení příkazu, které nastalo dne 24. 6. 2015. Dále v souvislosti s § 30 písm. a) a § 31

odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky činí promlčecí doba vztahující se k zániku odpovědnosti za přestupek jeden rok a počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku.

55. Na první pohled by se tak mohlo zdát, že je v důsledku změny právní úpravy a v duchu čl. 40 odst. 6 Listiny základních lidských právy a svobod nutno aplikovat za užití zásady *analogia legis* příslušná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, která stanoví zánik odpovědnosti za přestupek po uplynutí promlčecí doby, která činí jeden rok, resp. tři roky.
56. Žalobce spáchal správní delikt (dnes přestupek) v době účinnosti úpravy, která stanovovala zánik odpovědnosti právnické osoby za správní delikt, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do čtyř let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava účinná v době rozhodování žalovaného stanovovala obecnou promlčecí dobu pro projednání přestupku jednoletou, resp. tříletou. V případě aplikace obecné úpravy promlčecí doby u přestupků by v posuzované věci musel krajský soud přistoupit ke zrušení rozhodnutí, jelikož by došlo k zániku odpovědnosti, neboť by obě promlčecí doby (vázaná na projednání v délce jednoho roku a objektivní v délce tří let) uplynuly. Nicméně právní úprava zániku odpovědnosti za přestupky účinná od 1. 7. 2017 se na posuzovanou věc nepoužije a související námitka proto není důvodná.
57. Zákon o odpovědnosti za přestupky totiž v přechodných ustanoveních, konkrétně v § 112 odst. 2, mimo jiné uvádí, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí: „[...] Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“
58. Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější neboť doba, po kterou lze čin stíhat, nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení příznivosti nové právní úpravy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-18), se § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost (srov. Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 As 339/2018-59), a související námitka žalobce je tak nedůvodná.

B. NEZÁKONNOST POKUTY A NEPŘEZKOUMATELNOST JEJÍ VÝMĚRY

59. Žalobce následně brojil proti výši uložené sankce a způsobu, kterým k ní správní orgán dospěl, resp. jeho nedostatečného popisu.
60. Dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu se za správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 stejného zákona uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.
61. Zákon o silničním provozu stanoví pro výši sankce za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč (viz § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu).

62. Podle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.
63. Správnímu orgánu je při ukládání sankce svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, „[u]kládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [...] Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“ (pozn. potvrzení doplněno zdejší soudem). Obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33.
64. Správním orgánem prvního stupně byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč, tedy uprostřed zákonné sazby. Správní orgán prvního stupně při svém rozhodování přihlédl k závažnosti správního deliktu, resp. ke skutečnosti, že ve společném řízení bylo rozhodováno o třech správních deliktech provozovatele vozidla, přičemž ve vztahu k jednomu řízení zastavil tak, jak bylo uvedeno ve výroku III. svého rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně zvážil také preventivní účel sankce s tím, že očekává, že provozovatel vozidla bude do budoucna řádně plnit své povinnosti vyplývající mu ze zákona o silničním provozu.
65. Ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, na které žalobce odkazuje, poskytuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým má správní orgán při ukládání sankce přihlídnout (srov. uvození výčtu slovem „zejména“). Podle názoru zdejšího soudu lze rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z pohledu tohoto ustanovení akceptovat, jelikož se v něm správní orgán prvního stupně jasně zabývá podstatou správního deliktu provozovatele vozidla, tedy závažností deliktního jednání, existencí škodlivého následku [o které uvádí, že je vyloučena podmínkou nástupu odpovědnosti za správní delikt dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu] a následně hodnotí skutečnost, že žalobce spáchal více správních deliktů. V případě objektivní odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla, který svou podstatou vychází z toho, že je

provozovatel fakticky trestán za spáchání deliktu předmětem v jeho vlastnictví, má soud za to, že hodnocení skutečností, které vyplývají z ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu je akceptovatelné v obecnější rovině, neboť skutečnosti v něm uváděné se obecně primárně vztahují k hodnocení toho jednání, které by mělo být sankcionováno jako přímý přestupek, v jehož důsledku teprve nastupuje odpovědnost provozovatele.

66. Správní orgán by jistě mohl a měl své úvahy o sankci rozvést podrobněji. Nicméně vzhledem k tomu, že v odůvodnění výše uložené sankce v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, příp. v napadeném rozhodnutí je stále ještě dostatečně popsáno, jaké skutečnosti byly zvažovány, jak byly hodnoceny a jakými úvahami se správní orgány řídily, a vzhledem k tomu, že provedeným postupem nebylo vybočeno ze zákonem stanoveného rámce, nedošlo jím k porušení zákonem stanovených povinností, tento nevykazuje žádný excés ani prvky svévole, a tomu, že zdejší soud shledal uloženou sankci ve výši 2 000 Kč úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem, nepřistoupil ani ke zrušení žalobou napadených rozhodnutí.
67. Krajský soud rozhodně nemůže přisvědčit ani související námitce spočívající v tom, že správní orgány rozhodující o správním deliktu mají v rámci odůvodnění svých rozhodnutí alespoň stručně popsat svou rozhodovací praxi, tak jak toto žalobce dovozoval ze znění § 2 odst. 4 správního řádu.
68. Dle § 2 odst. 4 správního řádu dbá správní orgán na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
69. Nikde však není správním orgánům dána povinnost, aby způsob řešení obdobných případů uváděly jako součást svých odůvodnění. Žalobce přitom ani nenamítal, že v jeho nyní projednávané věci došlo ke vzniku nedůvodného rozdílu oproti jinému případu. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce je soudu známý jakožto zástupce osob v nepřeberném množství řízení týkajících se právě správních deliktů provozovatele vozidla nebo přestupků dle zákona o silničním provozu, je zdejšímu soudu za těžko si představit, že by neměl důkladné povědomí o rozhodovací praxi příslušných správních orgánů v obdobných věcech.
70. K požadavku žalobce, že do výše pokuty je třeba promítat i neúměrnou délku řízení, krajský soud uvádí, že z právního řádu České republiky nikde neplyne výslovný požadavek, aby při rozhodování o správním trestu byla nepřiměřená délka řízení „kompenzována“ zmírněním trestu (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28). Související žalobní námitka tak byla zdejším soudem vyhodnocena jako nedůvodná.

C. VADY VÝROKU

a. Nemožnost subsumpce pod skutkovou podstatu pro nedostatečný popis skutku

71. K námitce vady výroku spočívající v nemožnosti subsumpce skutku pod skutkovou podstatu z důvodu nedostatečného popisu skutku zdejší soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, dle kterého „[v]ýrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“

72. V nyní souzené věci soud již výše zrekapituloval obsah výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud znovu opakuje, že správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel předmětného vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. K tomu konstatoval, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v dne 12. 1. 2014 v 9:55 hodin, resp. na pozemní komunikaci v dne 24. 3. 2014 v 10:20 hodin. Uvedeným se žalobce měl dopustit dvou správních deliktů dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
73. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je tedy patrný popis uvedením místa (.....,, resp.,), dne a času (12. 1. 2014 v 9:55 hodin, resp. 24. 3. 2014 v 10:20 hodin) a způsobu spáchání (neoprávněné zastavení, nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci).
74. Podstatou citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[v] rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či bromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“
75. Podle názoru zdejšího soudu nevykazuje popis jednání žalobce, uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. Jakkoliv si lze jistě představit (a bylo by to jistě vhodnější) preciznější formulaci popisu skutkového jednání např. tím, že bude jasně specifikováno užívání chodníku k zastavení motorového vozidla, tak v nyní posuzované věci ostatní popsane skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve svém souhrnu jasně nezaměnitelně vymezují skutkové jednání.

76. Obdobně zdejší soud v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, uvedl: „*Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada ne bis in idem), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.*“
77. Argumentace žalobce spočívající v tom, že z výroku nelze dovodit, že by vozidlo zastavilo na chodníku, zcela pomíjí to, že skutkové jednání není specifikováno pouze a jedine způsobem spáchání deliktu, ale i jeho místem a časem.
78. Jestliže ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu říká, že „[j]iní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak,“ tak skutková věta „(neoprávněné) zastavení na pozemní komunikaci Říčanská 15 v Brně dne 12. 1. 2014 v 9:55 hodin,“ resp. „(neoprávněné) zastavení na pozemní komunikaci Hybešova 36 v Brně dne 24. 3. 2014 v 10:20“ jasně popisuje způsob, místo a čas použití určité pozemní komunikace. Související právní hodnocení daného jednání následně jasně vymezuje porušenou právní povinnost, a současně dokresluje popis skutku tak, aby jej bylo možné považovat za řádný.
79. Samotná skutková věta nemá dle názoru zdejšího soudu obecně obsahovat právní hodnocení, nýbrž popis skutku, přičemž na tento popis musí navazovat právní věta, obsahující vymezení porušené právní povinnosti a hodnocení protiprávnosti jednání žalobce vyplývajícího ze skutkové věty. Lze tedy dát žalobci za pravdu, že z pouhé formulace „neoprávněně zastavil“ nelze seznat protiprávnost jednání, tu však lze shledat z navazující právní kvalifikace (viz výše). Právní kvalifikaci zároveň žalobce ve své argumentaci zcela vymlčuje, neboť z ní jasně vyplývá, že porušenou povinností je nesprávné užití chodníku, nikoliv zastavení v místě, kde by bylo zakázáno např. dopravní značkou. Ze všech okolností jasně vyplývá nezaměnitelnost obou skutků, které byly následně právně kvalifikovány jako porušení povinnosti dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu zastavením v místě, kde to zákon nepřipouští.
80. Ve vztahu k části námitky spočívající v tom, že z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není zřejmé ani to, zda porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu, zdejší soud znovu odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Ta dovodila, jak již bylo blíže rozvedeno výše, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být vždy skutek specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (viz dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, nebo ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35). Zdejší soud tak opakuje, že výrok rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu. Obecně totiž platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti.

81. Podle názoru krajského soudu žalobce v této souvislosti nesprávně zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu, tj. objekt – objektivní stránku – subjekt – subjektivní stránku – protiprávnost). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla, nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný. V souvislosti s nutností uvést, zda mělo nebo nemělo porušení pravidel za následek dopravní nehodu, má soud za to, že popis jednání řidiče vozidla žalobce obsahuje natolik jasné vymezení jednání provozovatele vozidla i řidiče, místa a času spáchání deliktního jednání, že jeho subsumpce pod skutkovou podstatu deliktu provozovatele vozidla je, jak již uvedl výše, bez problémů možná.
82. Jestliže žalobce dále namítal, že z výroku vyplývá toliko údaj o čase a místě, kde a kdy se Městská policie Brno o spáchání údajných správních deliktů dozvěděla, musí soud uvést, že u deliktů, které trvají po nějakou dobu, lze častokrát jen obtížně zjistit jejich počátek a konec a vymezit celkovou dobu jejich trvání. Soud má za to, že požadavek na prokazování skutkového stavu, který vyplývá z této žalobní námitky, by fakticky vedl k beztrestnosti pachatelů a obsahové nevykonatelnosti řady pravidel obsažených v právních normách, neboť by nebylo možno zjistit skutečnou délku trvání deliktu. Fakticky jedinou možností by byl permanentní dohled nad všemi ulicemi měst a obcí např. kamerovým systémem, neboť zjišťování skutkového stavu prostřednictvím např. svědeckých výpovědí by mohlo obdobně narazit na to, že svědek by musel u vozidla stát nepřetržitě od jeho zaparkování do odjezdu, což však není reálné a ani prakticky možné.
83. Podstatné pro trestnost jednání v souzené věci je to, zda v době zjištění nezákonného jednání řidiče obecní policií byly naplněny znaky skutkové podstaty či nikoliv, jinými slovy zda ze skutečností zjištěných obecní policií lze dovodit, že došlo v daný okamžik a v daném místě k porušení právních norem.
84. V případě, kdy by *ad absurdum* byl řidič příp. provozovatel vozidla stíhán za totožné jednání zjišťované v průběhu např. čtyř dní (každý den na tomtéž místě), byl by zcela jistě oprávněn namítat, že jednalo o jedno a totéž jednání – neoprávněné stání. V souzené věci ale z ničeho nevyplývá, že by došlo k opakovanému postihu za jedno a totéž. Žalobní námitka tak konstruuje pouze hypotetickou vadu rozhodnutí, aniž by měla jakýkoliv vliv na práva a povinnosti žalobce.
85. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souladu s již výše uvedeným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 („Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“) jasně popsal deliktní jednání řidiče vozidla žalobce a související jednání žalobce, která následně mohla bezpochyby poskytnout základ pro posouzení zaměnitelnosti skutku, vč. případného posouzení totožnosti jednání. Ostatně mezi účastníky není sporné to, zda řidič vozidla zastavil nebo nezastavil v úseku, kde to vzhledem chodníku není dovoleno. Stejně tak fotografie a další listiny povedené jako důkaz jasně identifikují místa zastavení vozidla. Tyto skutečnosti ve svém souhrnu jasně vymezují, kde se delikty staly, a závěr, že byly spáchány na adrese a v, je jimi dostatečně odůvodněn.

86. Krajský soud tak uzavírá, že popis protiprávních jednání žalobce obsažený ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považuje za dostatečně určitý a nezaměnitelný, a související žalobní námitky proto shledal nedůvodnými.

b. Absence rozhodných ustanovení

87. Žalobce dále namítal, že výroky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahují všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, a to § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, a ustanovení, podle kterého bylo správní řízení v části zastavováno.
88. Ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, ve kterém má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Vypuštění odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemůže proto zakládat nezákonnost celého rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně tudíž nijak nepochybil, pokud toto ustanovení nezahrnul do výroku. Z obsahu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, že správní orgán sice necituje § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu číslem, ale činí tak jeho slovním vyjádřením (viz str. 7 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), což považuje krajský soud za dostačující.
89. V souvislosti s druhou částí posuzované námitky krajský soud předesílá, že základním předpokladem pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 s. ř. s. je zásah do žalobcových subjektivních práv. Ve skutečnosti, že ve výroku III. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není explicitně uvedeno ustanovení, dle kterého bylo řízení, navíc analogicky, v této části zastaveno (tj. § 66 odst. 2 správního řádu), není možné spatřovat žádnou újmu na právech žalobce. Ač je tedy možné vyhodnotit neuvedení předmětného ustanovení jako pochybení správního orgánu prvního stupně způsobující minoritní nepřezkoumatelnost části daného rozhodnutí, krajský soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, příp. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro absenci újmy na právech žalobce nepřistoupil.

c. Nedostatečné určení místa přestupku ze dne 24. 3. 2014

90. Krajský soud s ohledem na obsah této námitky nejprve odkazuje na vypořádání související námitky týkající se tvrzeného nedostatečného popisu skutku, které soud provedl v bodech 71 – 86 odůvodnění tohoto rozsudku.
91. Pro stručnost tak pouze doplňuje, že s ohledem na skutková zjištění, která jsou obsahem správního spisu a která jsou podložena fotografiemi z daného místa a zákresem ve snímku pasportního informačního systému Brněnských komunikací, je zřejmé, že na komunikaci před budovou v místě, kde vozidlo zastavilo, není povoleno parkování na chodníku dopravní značkou (viz č. l. 64 správního spisu) a ani se zde nenacházel žalobcem tvrzený vjezd do budovy (viz. č. l. 24 – 25 správního spisu). Toto je navíc jasně prokazatelné při

porovnání správním orgánem prvního stupně provedené zákresu místa, kde vozidla žalobce zastavilo, v mapovém podkladu (viz č. l. 64 správního spisu) a snímků obrazovky z internetových stránek Mapy.cz pořízených žalobcem, které krajský soud provedl jako důkaz. Z důkazních prostředků žalobce dále vyplývá, že parkování na chodníku je povoleno až od samotného konce budovy směrem k budově, kam by se v zásadě žádné vozidlo pro umístění sloupu veřejného osvětlení a souvisejícího příslušenství ani zaparkovat nedalo. Žalobce nadto ani netvrdil, že stál na místě, kde by již parkování na chodníku povoleno bylo.

92. Jak soud již několikrát uvedl výše, ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu musí být obsažen popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Zároveň není nutné a logicky ani možné, aby výrok obsahoval popis všech relevantních okolností spáchání správního deliktu, k tomu ostatně slouží odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Krajský soud má za to (jak již nejednou uvedl shora), že správní orgán prvního stupně společně s uvedením času a způsobu „spáchání“ přestupku (a tedy navazujícího správního deliktu žalobce) výrok konkretizuje skutek tak, že nemůže být zaměněn s jiným. Formulace skutkové věty v předmětném rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je proto dostatečná a nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí.
93. Podle názoru soudu je tak popis místa protiprávního jednání dostatečně určitý a nezaměnitelný a žalobní námitka proto není důvodná.

d. Překročení pravomocí v podobě závazného určení způsobu úhrady pokuty a nákladů řízení

94. Uvedení čísla účtu, na který je možné uloženou pokutu, spolu částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit, má pouze informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možného a přípustného způsobu úhrady. Jak je ostatně i žalobci známo, neboť sám odkazuje na ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), na vybírání, vymáhání, evidenci a s tím související úkony určitého peněžitého plnění, které je ukládáno (eventuálně vzniká ze zákona) podle jiného nežli daňového zákona (tj. i pokuty ukládané správními orgány), se použijí ustanovení daňového řádu související s problematikou placení daní.
95. Související námitku tudíž zdejší soud považuje pouze za účelové tvrzení a shledává ji za nedůvodnou. Ustanovení § 163 odst. 3 daňového řádu vymezuje konkrétní formy platby, mezi které, mimo jiné, řadí jak bezhotovostní převod z účtu vedeného u poskytovatele platebních služeb (banka, pobočka zahraniční banky apod.), jakožto nejrozšířenější způsob placení, tak platbu v hotovosti. Je zcela jisté na povinném subjektu, který ze zákonem umožněných způsobů úhrady zvolí. Krajský soud nepopírá, že by bylo vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné možnosti úhrady, které právní řád České republiky připouští, nicméně toto opomenutí nelze považovat za tak fatální, aby pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno.

D. NEPŘEZKOUMATELNOST PRO NEDOSTATEK DŮVODŮ

a. Absence zkoumání dopravní nehody jako následku

96. Žalobce dále přednesl hned několik námitek týkajících se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nedostatek důvodů. Pokud v této souvislosti namítal jako nedostatek odůvodnění neuvedení závěru, že delikty neměly za následek dopravní nehodu, tak krajský soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou

podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla. Nicméně v případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ se jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, jelikož pouze ta existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje. Absenci následku v podobě dopravní nehody tak lze prokázat pouze tím, že by následkem jednání byla dopravní nehoda.

97. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“, tedy ze zjištěného důkazního stavu, ze kterého nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktních jednání (v době od 9:54 do 9:55 dne 12. 1. 2014, resp. v době od 10:10 do 10:23 dne 24. 3. 2014, spočívajících v zastavení na chodníku) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že deliktní jednání by měla za následek dopravní nehodu, netvrdí ani žalobce.
98. Z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že vozidlo žalobce je nepoškozené a fotografie, které jsou obsahem správního spisu, vylučují, že by v obou případech došlo k nehodě v okamžiku a místě zjištění deliktních jednání řidiče žalobcova vozidla, jejíž příčinou by bylo neoprávněné užití chodníku k zastavení vozidla.
99. Po žalovaném, resp. správním orgánu prvního stupně je požadováno, aby učinil předmětem dokazování negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenapovídají, v podstatě nemožné a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006-104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS: *„Postup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s.ř.s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.“* Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: *„Povinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neproказuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti“* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013 ve věci sp. zn. 6 As 59/2012).
100. S ohledem na uvedené lze uzavřít, že by bylo jistě vhodné, aby správní orgán prvního stupně, příp. žalovaný ve vztahu k absenci tohoto následku uvedl, z čeho dovozuje, že nedošlo k dopravní nehodě, nicméně skutkový stav je zjištěn natolik dostatečně, že splnění uvedené podmínky vyplývá ze správního spisu, a proto krajský soud považoval za zcela nadbytečné rušit žalobou napadené rozhodnutí, příp. i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

b. Absence legální definice zastavení

101. Soud nesdílí ani názor žalobce, že by snad správní orgán prvního stupně měl v předmětné věci uvádět ve výroku svého rozhodnutí odkaz na ustanovení § 2 písm. o) zákona o silničním provozu, případně se v odůvodnění rozhodnutí zabývat definicí pojmu „zastavit“. Podstatou souzené věci totiž není porušení zákazu zastavení, kde by připadalo do úvahy řešení skutkové otázky „zastavení“, ale porušení povinností vyplývajících z

ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, dle kterého jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak. Ustanovení § 2 písm. o) zákona o silničním provozu tak nemá na právní kvalifikaci jednání žalobce vliv.

102. Zároveň není pravdou, že by žalobci bylo kladeno za vinu právě to, že by „zastavil“ na blíže neurčeném místě, jak tvrdí žalobce. Skutková věta obou výroků rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice hovoří o tom, že k porušení pravidel došlo neoprávněným zastavením na té které komunikaci, nicméně takto zjištěný skutkový stav není hodnocen jako porušení zákazu zastavit, ale jako neoprávněné užití chodníku, jak uvedl soud výše. Pro posouzení věci proto není podstatné, jak zákon definuje pojem „zastavit“, ani to, jak by s touto definicí a § 2 písm. o) zákona o silničním provozu naložil správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí. Podstatné je pouze to, zda správní orgán prokázal v řízení o správním deliktu dostatečně nezákonné užití chodníku žalobcem či nikoliv. Není rozhodující, zda na chodníku žalobce zastavil nebo stál, ale to, zda vůbec mohl chodník v daném místě motorovým vozidlem užívat, čemuž se zdejší soud věnuje níže v bodech 111 - 117 odůvodnění tohoto rozsudku.
103. V případě, že se nejedná o spor z porušení zákazu zastavení, považuje soud za dostačující vykládat pojem „zastavit“ v intencích jeho běžného významu, který konečně odpovídá i legální definici ustanovení § 2 písm. o) zákona o silničním provozu, aniž by bylo nutné se definicí zabývat v odůvodnění rozhodnutí.

c. Posouzení naplnění materiální stránky správního deliktu

104. K námitce nedostatečného, resp. šablonovitého posouzení materiální stránky předmětných správních deliktů zdejší soud uvádí, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31 uvedl, že: „[m]ateriální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouze jejich ohrožení.“
105. Uvedeným soud nikterak nezpochybňuje fakt, že k naplnění materiálního znaku správního deliktu nemusí dojít vždy, když je naplněn jeho formální znak. Nicméně společenská škodlivost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by škodlivost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy správních deliktů, potažmo přestupků (např. význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017-34).
106. Naplnění kterékoliv z uvedených skutečností nikdy v průběhu řízení před správními orgány ani následně žalobce netvrdil, pouze správním orgánům vytýkal šablonovité

posouzení materiální stránky. K tomu krajský soud uvádí, že obsah rozhodnutí správních orgánů je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace jak na prokázání skutkového stavu, tak i právní hodnocení včetně posouzení naplnění materiální stránky daného správního deliktu.

107. Podle názoru zdejšího soudu se jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak rozhodnutí žalovaného zabývají všemi skutečnostmi, které byly o deliktních jednání zjištěny, a zároveň se správní orgány zabývají i aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav.
108. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto shodných situacích jak skutkově tak právně nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu. To navíc v situaci, kdy se činnost účastníků řízení vyznačuje mnohdy procesní pasivitou, vč. odvolacího řízení, tedy absencí jakékoliv skutkové i právní argumentace, na kterou by měly správní orgány reagovat.
109. Z těchto důvodů považuje soud uvedenou námitku za nedůvodnou a pouze na okraj musí konstatovat, že i žaloby předkládané ať už Mgr. Voříškem, nebo JUDr. Topolem se vyznačují taktéž šablonovitostí, neboť soudu jsou předkládány stále stejné sety obsahově zcela totožných námitek, což v konečném důsledku nutně vede k tomu, že zcela obecné námitky bez návaznosti na konkrétní skutkovou a právní situaci toho kterého případu jsou i soudem vypořádávány v mnoha věcech obdobně až shodně. Tím se jistě vytváří nekonečný kruh „šablonovitých“ postupů všech zúčastněných, ať již správních orgánů, nebo zástupců účastníků, příp. soudu, přičemž jsou soudu k řešení předkládány námitky, které byly již nespočetněkrát vyřešeny, bez valné naděje na změnu názoru soudu.
110. Na základě výše uvedeného tak krajský soud námitku nedostatečného zkoumání naplnění materiální stránky obou správních deliktů žalobce vyhodnotil jako nedůvodnou

d. Zastavení na chodníku

111. Žalobce dále namítal, že správní orgány neprokázaly, že jeho vozidlo stálo na chodníku, neboť nedoložily rozhodnutí příslušného silničního úřadu o tom, že se daná plocha zařazuje do kategorie ostatních komunikací právě a výhradně jako chodník. Údaje z pasportu přitom nepovažoval za jakkoliv vypovídající o charakteru pozemní komunikace.
112. Dle zákona o silničním provozu je stanoven obecný zákaz vjíždět na chodník, a tedy i parkovat, (dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu nesmí jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích, než chodci, užívat chodník nebo stezku pro chodce). Výjimky z této úpravy mohou spočívat např. v místní úpravě provozu na pozemních komunikacích, jež parkování na chodníku umožní. Bylo tak na žalobci, aby v rámci procesní obrany tvrdil a dokládal, že v uvedeném případě bylo stání na chodníku dovoleno, případně zpochybnil skutečnost, že se jednalo o chodník. Žalobce byl ale v průběhu správního řízení zcela pasivní (k procesní pasivitě účastníka správního řízení srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017 č. j. 10 As 24/2015-71).

113. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1 As 76/2013-27, konstatoval, že „[...] je nutné rovněž výraz chodník chápat shodně jako v běžném životě: chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé.“ Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017-31, uvedl, že „[...] pojem „chodník“ není v žádném právním předpise definován a nutno tedy vycházet z jeho významu v obecné řeči (srov. ČERNÍNOVÁ, M., ČERNÍN, K., TICHÝ, M. *Zákon o pozemních komunikacích. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015. 528 s., str. 269*). Pro určení, zda se v konkrétním případě jedná o chodník, nemůže být proto určující ani údaj o způsobu využití pozemku v katastru nemovitostí (který je nadto právně nezávazný), ani obsah pasportu místních komunikací obce, neboť v něm jsou povinně vedeny pouze jednotlivé místní komunikace, zatímco chodník může být též součástí místní či účelové komunikace nebo samostatnou účelovou komunikací. Rozhodující je tudíž pouze faktický stav na místě.“
114. Krajský soud prostudoval obsah správního spisu a dospěl k závěru, že z fotodokumentace pořízené Městskou policií Brno za účelem projednání přestupků řidiče vozidla, z nichž správní orgán prvního stupně vycházel i v řízení o správních deliktech, je zřetelně rozpoznatelné, kde se v obou případech nachází hranice mezi komunikací a chodníkem, bez ohledu na to, že se v místě spáchání přestupku ze dne 12. 1. 2012 nachází snížený obrubník, který umožňuje nájezd. Ze sníženého nájezdu na chodník taktéž žalobce sám o sobě nemůže dovozovat oprávnění v tomto prostoru parkovat. Odlišná struktura (dlažba) jasně determinuje rozdílný účel chodníku a ostatní komunikace. Tomu odpovídá i záznam v tzv. technickém pasportu komunikací, vedeném Brněnskými komunikacemi – č. l. 63 a 64 správního spisu. Na základě těchto důkazů má soud za prokázané, že vozidlo stálo na ulici, resp. v na chodníku, aniž by zde bylo stání či zastavení správním orgánem povoleno, přičemž absence daného povolení ani není předmětem sporu účastníků řízení před soudem. Žalobcovo upozornění, že v blízkosti budovy je parkování v některých místech povoleno považuje zdejší soud za absolutně bezpředmětné, když ze spisového materiálu (fotografií i zákresu ve snímku pasportního informačního systému Brněnských komunikací – viz č. l. 24 a 64) je jasně zřetelné, že vozidlo v této části ulice nestálo (blíže viz 90 - 93 odůvodnění tohoto rozsudku).
115. Na základě shora uvedeného má soud za prokázané, že vozidlo žalobce na adrese, resp., stálo na chodníku, aniž by zde bylo stání či zastavení povoleno.
116. Soudu je známo i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, které poukazuje na to, že „[...] správní úřady tak svůj závěr, že se jedná o chodník, nedoložily příslušným rozhodnutím, nýbrž toliko jeho stavebně technickým popisem, což však zjevně nepostačuje.“ Nicméně ve věci posuzované druhým senátem Nejvyššího správního soudu „[...] bylo prokázáno, že předmětný pozemek je podle výpisu z katastru nemovitostí využíván jako společný dvůr, nikoliv jako komunikace.“
117. V nyní posuzované věci nic obdobného žalobce ve správním řízení ani v řízení před soudem netvrdil ani neprokazoval. Pouze trval na tom, aby bylo předloženo rozhodnutí o zařazení komunikace jako chodníku. Podle názoru zdejšího soudu však správní orgán prvního stupně shromáždil dostatek důkazů, že daná komunikace je skutečně chodníkem, neboť toto vyplývá jak z technického stavu, faktických zjištění i pasportu místních komunikací a tyto důkazy nebyly jakkoliv věrohodně zpochybněny.

e. Účinné znění právní úpravy

118. Žalobce také velmi obecně správním orgánům vytýkal, že nepostavily na jisto, podle jakého znění právních předpisů rozhodovaly, když uvedly pouze neurčité „ve znění pozdějších předpisů“.
119. I pro obecnost dané námitky může krajský soud zareagovat pouze ve stejné míře obecnosti. Žalobce má zřejmě na mysli, že při uložení výše pokuty odkázal správní orgán prvního stupně (i následně žalovaný) na § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, který byl ke dni spáchání přestupku v účinnosti (konkrétně do 19. 2. 2016). V době rozhodování správního orgánu prvního stupně však byla výše pokuty za daný přestupek upravena v § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona.
120. Soud přisvědčuje tomu, že správní orgán prvního stupně měl při svém rozhodování vycházet z právní úpravy účinné ke dni svého rozhodování. Nicméně v tomto pochybení správního orgánu prvního stupně neshledává takovou podstatu, jež by měla za následek nezákonnost správního rozhodnutí, jelikož obě shora citované právní úpravy stanovily, že za daný přestupek se ukládá pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Obě právní úpravy (tedy ta, která byla v účinnosti ke dni spáchání přestupku, jako i ta, která byla v účinnosti ke dni rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) byly ohledně rozmezí, v němž mohla být uložena pokuta, zcela identické, nelze tedy hovořit o tom, že by některá z nich byla pro přestupce výhodnější.
121. Žalovaný se pak na str. 7 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda je při rozhodování o sankci pro žalobce výhodnější právní úprava účinná ode dne 1. 7. 2017, přičemž v souladu s již ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2018, č. j. 3 As 84/2017-19, či ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45) dospěl k závěru, že nikoliv.
122. Ani ve vztahu ke zkoumání viny žalobce krajský soud nespatřuje zásadní pochybení, neboť z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i z napadeného rozhodnutí vyplývá, že toto správní orgány posuzovaly dle právní úpravy účinné ke dni spáchání správních deliktů (tj. § 10, § 53 odst. 2, § 125c odst. 1 písm. k) a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 4. 2014).
123. Na závěr zdejší soud uznává, že by jistě bylo vhodnější blíže specifikovat znění právní úpravy, podle kterého se správní orgány řídí, namísto uvedení v zásadě vágního „ve znění pozdějších předpisů“. Jelikož však daným postupem k zásahu do subjektivních veřejných práv žalobce nedošlo a ani teoreticky s odkazem na uvedené v bodě 120 odůvodnění tohoto rozsudku dojít nemohlo, krajský soud ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí nepřistoupil.

E. PROTIÚSTAVNOST

124. Ve svých předcházejících rozhodnutích krajský soud obsáhle odkazoval k námitce protiústavnosti § 10 odst. 3 silničního zákona na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem České republiky. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11

odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách a rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na důkladné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbývá než konstatovat, že tato námitka není opodstatněná.

VII. Shrnutí a náklady řízení

125. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
126. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný náhradu nákladů nepožadoval, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. srpna 2019

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.